

vedere științific⁵. Cred însă că polemica fără referință directă este inavuabilă academic, iar modul în care din volumul coordonat de profesorul Giurescu lipsesc aproape în totalitate trimiterile la operele unora dintre principalii autori asociați comisiei Tismăneanu nu face cinste nimănui. Dincolo însă de practicile și formele adversității academice (și nu numai), există un punct în care raportul comisiei Tismăneanu și volumul coordonat de profesorul Giurescu se întâlnesc pe o poziție comună: minimizarea importanței și semnificației Revoluției din decembrie 1989. Cele câteva pagini dedicate în excursul cronologic sfârșitului regimului comunist din România (p.489-495) prezintă evenimentele doar din perspectiva a ceea ce a făcut și a înțeles sau nu Nicolae Ceaușescu, fără a discuta cu adevărat acțiunea istorică a sutelor de mii (după estimarea noastră circa 1,5 milioane) de cetățeni ai României care au ieșit în stradă împotriva regimului înainte de prânzul zilei de 22 decembrie 1989, riscându-și viața pentru a aduce libertate și un dram de normalitate acestei țări și locuitorilor ei. Or, despre acești oameni care au dat dovadă de curaj civic și de eroism, la Timișoara, Lugoj, Cluj, București, Craiova și în multe alte locuri din țară, noi aflăm din tratatul oficial de istorie publicat sub egida Academiei Române doar prin citate exprimând perspectiva represorului ceaușist, că „elemente huliganice au organizat o serie de manifestări și incidente...”, „în strânsă legătură cu cercurile reacționare, imperialiste, iredentiste, șoviniste....”. Dincolo de modul civic iresponsabil în care este tratat momentul fondator al sistemului politic democratic din România actuală, cred că membrii Academiei ar trebui să reflecteze dacă un asemenea demers negaționist întărește sau subminează respectabilitatea instituției care-l girează.

Acestea fiind spuse, cred că putem conchide că volumul analizat este altceva decât ar fi trebuit să fie, având în vedere cadrul în care a fost publicat. El nu este sinteza (în sens hegelian), a cunoașterii istorice referitoare la perioada 1947-1989 din istoria României, ci o colecție masivă, dar neglijent redactată, de informații și comentarii neomogene ca nivel de profesionalism și credibilitate. Aceia dintre noi care doresc o analiză serioasă a istoriei României în timpul regimului comunist mai au de așteptat, sau trebuie să se apuce de treabă în acest sens.

Bogdan Murgescu

Matei CAZACU, Dan Ioan MUREȘAN, Ioan Basarab, un domn român la începuturile Țării Românești, Editura Cartier, 2013, 244 p.

Habent sua fata libelli, celebrul adagiu latin, ne spune ceva și despre cărțile scrise în întregime pentru a infirma o teză, un punct de vedere, lectura defectuoasă a unei surse, și nu în ultimul rând un autor. Între multele cazuri de acest fel, primul la care ne gândim a prilejuit un dialog științific de mare anvergură lui Ferdinand Lot și lui Gheorghe Brătianu, cu ocazia apariției în 1937 a unui volum al celui dintâi despre

⁵ *Iluzia anticomunismului. Lecturi critice ale Raportului Tismăneanu*, volum coordonat de Vasile Ernu, Costi Rogozanu, Ciprian Șiulea, Ovidiu Țichindeleanu, Chișinău, Editura Cartier, 2008.

invaziile barbare, acesta fiind înclinat să acorde credit teoriei imigraționiste și să așeze formarea poporului român sub semnul enigmei și al miracolului. Răspunzând în același an cu o lucrare care relua în titlu dilema fostului său profesor, Gheorghe Brătianu susținea cu argumente teoria continuității în linia marilor noștri anti-roeslerieni, demonstrația sa fiind o pledoarie pentru istorie, ca mijloc esențial de cunoaștere a adevărului și de implicată afirmare a dreptului popoarelor. Exemplul de mai sus este însă cazul fericit în care miza conflictului de idei a opus doi mari savanți care își dispută un subiect în condiții de desăvârșit respect reciproc.

Că nu este așa întotdeauna o dovedește și cartea pe care vrem s-o prezentăm în cele ce urmează, ai cărei autori iau o mare distanță față de cel pe care îl combat, prezentându-se de la început drept moștenitorii întregii noastre historiografii, față de un intrus „fără pregătire necesară” care a prezentat „o imagine falsă și denaturată” a uneia dintre cele mai pasionante perioade din istoria noastră.

Cred că s-a înțeles că avem de-a face cu o drastică punere la punct, ca și cum un profesor sever și exigent ar fi chemat la tablă pe codașul clasei. Desigur că l-a prins cu lecția neînvățată, e cert că o să-i dea nota pe care o merită, dar la fiecare greșeală are grijă să-l califice cu adjective tari: amator (diletant), ignorant, incompetent, incoerent, plin de suficiență și de lipsă de respect pentru cei de la care ar fi trebuit să învețe, și câte și mai câte. Concluzia nu poate fi decât una singură, și pentru că e formulată în limba lui Titus Livius, o traducem și noi la fel: *Sutor, ne ultra crepidam* sau *Quod licet Iovi, non licet...*

Ce i-a nemulțumit așa de mult pe autorii noștri? Desigur, susținerile lui Neagu Djuvara, care, intrat într-un subiect oricum delicat, a reluat teza „bunului sălbatic”, a adaptat-o cumanului catolic și civilizator, și din aproape în aproape a afirmat că atât Thocomer, cât și Basarab, tată și fiu, întemeietorii Țării Românești, nu ar fi doar posesorii unor nume de această origine, ci chiar etnicii ei, pe cale de consecință împărțând și confesiunea catolică.

Pentru că volumul celui mai sus citat, *Thocomerius, Negru Vodă. Un Voivod de origine cumană la începuturile Țării Românești*, s-a bucurat de succes la public și a stârnit chiar o „zarvă mediatică” fără precedent, pentru că autorul este un brand al editurii Humanitas, (numită de Matei Cazacu „Cumanitas”, cu ocazia lansării volumului în toamna trecută), acesta, împreună cu D.I. Mureșan, s-au gândit că ar fi bine să-i răspundă pe măsură. A rezultat astfel un volum de 250 de pagini, o amplă analiză a textului lui N. Djuvara, cel dintâi rezervându-și combaterea „teoriei cumane”, în vreme ce al doilea s-a consacrat originii și confesiunii Basarabilor, așa cum sunt ele prezentate în scrierile papei, țarilor și regilor vecini. Rezultatul a fost că cei doi autori au descoperit în sursele investigate câteva adevăruri despre trecutul nostru, pe care le consideră ineluctabile. Dacă este sau nu așa, vom vedea luându-le pe rând.

Discuția noastră este mult înlesnită de Matei Cazacu, care a construit pentru fiecare din cele șase capitole ale cărții în discuție, șase serii de răspunsuri, în mare măsură contrarii celor susținute de oponentul său. Încă din introducere aflăm ceea ce era de bănuț, având în vedere subiectul polemicii: nu cumanii au civilizat Europa. Mărturii care pleacă de la Ammianus Marcellinus (dar acesta scria despre hunii din

secolul al V-lea), și ajung aproape un mileniu mai târziu la istoricii arabi, ne arată că erau nomazi îmbrăcați în piei de animale și se hrăneau cu carne și lactate (unul dintre aceștia vorbește chiar de cumani, dar îi plasează într-o altă arie geografică, sub o altă stăpânire, și în contact cu o altă civilizație). Să reținem totuși pentru comentariile noastre că li se recunoaște acestora buna credință, vitejia, regularitatea trăsăturilor și calitățile nobile.

În legătură cu primele două capitole ale cărții, în polemică, se aduc corective la cifrele demografice ale mișcării cumanilor sub presiune mongolă, peste Dunăre, în Imperiul bizantin, și în Transilvania, și ne lămurim că Farcaș, cneazul din Diploma ionaniților, era român.

Capitolul al III-lea – *Urme turanice în atroponimie și toponimie în spațiul românesc*, este considerat piesa de rezistență a volumului contestat. Autorul incriminat ar fi urmat în toate concluziile sale un turcolog maghiar Laszlo Rásonyi, care în 1935 a publicat la Budapesta un articol despre originea Basarabilor. Acesta a încercat să dovedească, folosind nume de cneji transilvăneni și de boieri din Moldova și Țara Românească, etnicitatea lor turanică. Matei Cazacu îi cercetează pe toți, unul după altul, și conchide că numele lor nu probează originea, că acestea se perpetuează și în secolele următoare, când cumanii creștinați renunțaseră la ele, și că a crede că românii le mai păstrau este o „rătăcire deplină”. Urmează o mai lungă inventariere a unor români indubitabili, dar cu nume de rezonanță străină, și pentru că N. Djuvara a avut ideea nefericită de a afirma că în Sfatul Domnesc al primilor Basarabi, o cincime și un sfert erau turanici, se probează încă odată contrariul, proporția acum dovedită fiind doar de 1 din 10.

Și atunci de unde numele – multe, puține – de origine cumană? Aici Matei Cazacu ne furnizează două variante: majoritatea au fost adoptate din motive de modă, pentru că aparțineau unor personaje celebre în epocă, din păcate complet obscure azi. Mai apoi, cei care provin din zonele de câmpie, locuite de cumani, le-ar putea fi descendenți, dar ca și cum ar simți că se aventurează pe un teren periculos, autorul ne aruncă imediat departe. Asta e o altă problemă, iar dacă tot avem nume cumane, desigur de vină sunt turcii de peste Dunăre.

Dacă înțelegem bine, e o „rătăcire deplină” să considerăm că românii mai aveau vreo legătură cu turanicii în secolul întemeierii statale, iar dacă tot a fost să fie, atunci nu cumanii așezați compact în sudul Munteniei spre câmpie cu un secol în urmă sunt de vină, ci oricine altcineva cu origine asemănătoare.

Trecem repede peste capitolul al IV-lea, în care se explică ciudățeniile din *Letopisețul Cantacuzinesc*, unul dintre cele mai vechi corpusuri de cronică muntene, în legătură cu care există o oarecare înțelegere între N. Djuvara și comentatorul său. Desigur, Basarabii care se închină lui Negru Vodă sunt de fapt Craioveștii, legitimați astfel la domnia Țării Românești în secolul al XVI-lea de Neagoe (Basarab), fiul lui Pârveu Craiovescu, presupus însă a fi al lui Basarab Țepeluș, un domn episodic din vremea lui Ștefan cel Mare, descendent al lui Vlad Țepeș. Închinarea de mai sus ascunde de fapt unirea Olteniei (unde erau banoveți Craioveștii – Basarabi) cu voievodatul de la Argeș al lui Seneslau. Totuși, până la urmă, nici de data aceasta Djuvara nu primește o notă bună, a greșit cronologic domniile lui

Radu Șerban și Șerban Cantacuzino, și l-a făcut pe N. Stoicescu (n. 1924) mai bătrân decât P. Chihaia (n. 1922).

Pentru capitolul al cincilea, din nou o mică înțelegere. Thocomer e tot una cu descălecătorul venit din Făgăraș (fără alte precizări), și acesta este la rândul său tatăl lui Basarab, dintr-o diplomă a lui Carol Robert din 1332. Toate numai pentru că, la 1290, cel de mai sus ar fi putut avea vârsta la care putea trece Carpații. Parcă și Matei Cazacu pare a da înapoi când recunoaște mai jos că nume pecenego-cumane sunt atestate în documente papale și maghiare de la sfârșitul secolului XIII, dovadă că mai erau turanici la nord de Dunăre în vremurile legendare ale întemeierii noului stat, dar, încă odată, tatăl lui Basarab nu putea proveni dintre acești localnici.

Să rezumăm; tot ce știm despre Thocomer este că a fost tatăl lui Basarab. Orice afirmație în marginea acestui subiect, dincolo de ceea ce ne spune singura sursă care îl atestă e pură speculație. Putea să fie cuman sau român, ortodox sau catolic, nobil de peste munți sau din categoria *majores terrae* din neamul lui Seneslau sau de aiurea. A te înverșuna să susții că a fost una sau alta mi se pare la fel de greșit, și aici Matei Cazacu este egalul desăvârșit al lui N. Djuvara.

În fine, relativ la cel de-al șaselea capitol, autorul de mai sus dezvoltă un lung excurs despre titlul de mare voievod asumat de Basarab, iar oponentul său este din nou prins pe picior greșit, n-a citit o lucrare fundamentală, și nu știe că marele cneaz nu este doar stăpânul celor mai mici, și de regulă (valabilă și pentru marele voievod), cel mai bătrân, cu asocierea fiului la tron. Pe scurt, contribuția celui dintâi dintre autori la acest subiect: Basarab a fost român, îl chema și Ivanco (Ioan), deci a fost și ortodox, și, firească, în aceeași situație se afla și tatăl lui, Thocomer.

Cea de-a doua parte a volumului alcătuită de Dan Ioan Mureșan mi se pare mai încheată și mai puțin polemică. Rămânând la același subiect, el supune atenției cititorului trei surse pe care le consideră esențiale, elaborate în medii diferite de personaje importante, și care din perspectiva sa dau o imagine clară și coerentă a începuturilor domniei lui Basarab. *Zakonikul* țarului sârb Ștefan Dușan este un cod de legi precedat de o introducere, în care este prezentată marea victorie de la Velbujd (1330), unde, deși învins, Ivanco Basarab este numit țar, ceea ce îl face pe autor să conchidă că statutul internațional al Țării Românești era atunci mult mai important decât se putea exprima prin titlul voievodal.

A doua sursă relativă la viața sfântului Grigore Sinaitul enumeră pe cei pe care acesta și-i i-a făcut discipoli, și între ei sunt menționați și câțiva „împărați ai pământului”, între care și un misterios Alexandru, care ar putea fi Basarab, căci Nicolae Alexandru era la data morții sfântului (1348), abia urmașul său. Cei astfel numiți intrau în constelația succesiunii imperiului răsăritean, lăsând treapta cea mai de sus a ierarhiei bazileului de la Constantinopol. În fine, un text canonic, în care se prezintă rolul patriarhului Filotei în constituirea mitropoliei Ungro-Vlahiei poate fi interpretat în sensul unei episcopii la Argeș, ridicată la un rang mai înalt în 1359 în vremea lui Nicolae Alexandru. De aici încolo lăsăm cititorului plăcerea de a descoperi considerațiile autorului pe marginea altor surse, totul conducând spre concluzia formării statului medieval românesc prin transformarea Cumaniei secolului al XIII-lea în Țara Românească a secolului următor.

Pentru că am lăsat să se audă vocile combatanților în dezbateri, fie-i îngăduit și recenzentului să exprime câteva opinii. Teritoriul istoric al acestui subiect a fost îndelung străbătut de toate generațiile de specialiști ai acestei discipline, de la strămoșul Hasdeu la tinerii care și-au luat doctoratele la începutul secolului nostru. „Atracția fatală” a acestei teme se întemeiază pe de-o parte pe puținătatea surselor esențiale, în totalitate emise de instituții politice și religioase din afara spațiului românesc, și pe echivocul redactării, sămânța a numeroase interpretări, de multe ori contradictorii. Pentru ca să iasă cât mai bine din hățișul lor, istoricul profesionist trebuie să aibă, pe lângă competență și metodă, și o deplină seninătate cu care să poate depăși prejudecăți și stereotipuri de atâta vreme acumulate.

Românitatea și ortodoxia lui Basarab ocupă și în această lucrare un spațiu întins și este încă odată subiect de polemică. În ce ne privește, vom încerca să formulăm câteva rezerve, în legătură cu această temă, esențială în cartea autorilor noștri, referindu-ne în cele ce urmează la două surse considerate capitale pentru acest subiect, despre care a mai fost vorba: Zakonikul lui Ștefan Dușan și diploma lui Carol Robert din 26 noiembrie 1332, un act privilegiu pentru doi combatanți ai campaniei din 1330. Fără să contrazicem susținerile de mai sus, am recomanda de la început ceva mai multă circumspecție.

Cele două texte se referă la două evenimente militare: bătălia sârbo-bulgară de la Velbujd și lupta de la „o posadă” între oastea lui Basarab și o oaste maghiarocumană, ambele desfășurate la câteva luni distanță, în anul 1330, dar cu rezultate diferite. Țarul sârb a fost învingător, și între învinșii săi s-a numărat și trupa trimisă de Basarab, în vreme ce Carol Robert a suferit o înfrângere usturătoare, salvându-și viața cu fuga după ce recursese la un travesti dezonorant, cel ce triumfase asupra sa nefiind altul decât unul din perdanții bătăliei anterioare.

Reflecția a două cancelarii aulice despre două evenimente armate cu rezultate diferite este însă foarte asemănătoare; victoria trebuia maximizată în favoarea celui ce a dobândit-o, în vreme ce un eșec nu putea fi decât minimalizat, pus pe seama unor împrejurări aleatorii, iar meritele posibilului învingător așezate pe seama surprizei sau hazardului. Ce să ne mai mirăm, după cum vom vedea imediat, Basarab iese foarte bine dintr-o înfrângere, dar foarte „rău” după un succes de necontestat.

Pentru a ne referi mai întâi la Zakonik, este evident că prezentarea unui eveniment vechi de 20 de ani (în 1349 pentru 1330) și care pe deasupra deschisese lui Ștefan Dușan cariera excepțională de stăpân al Balcanilor și împărat al sârbilor și grecilor, nu putea să fie decât hiperbolizată. Dealtfel, pentru ca excepționalitatea acestei înfruntări armate să fie indiscutabilă, se susține în text că acolo n-a fost învins doar țarul bulgar Mihail, care și-a pierdut și viața pe câmpul de luptă, ci nu mai puțin de șapte țari, între care și domnul Țării Românești, botezat ortodox (Ivanco-Ioan), și împodobit și cu un titlu imperial.

Cu ultima afirmație se deschide o nouă chestiune delicată: a fost statul românesc de la începuturile sale o autocrație în tradiție bizantină, s-a născut sub semnul unei centralizări precoce, sau a avut mai degrabă caracterul unui regat barbar *sui generis*, în care puterea atârna de înțelegerea ctitorului cu boierimea locală,

autoritatea asupra teritoriului fiind rodul unei mai lungi evoluții. Până se vor depăși toate aceste incertitudini, cele două afirmații din Zakonik trebuie fie acceptate împreună, fie negate împreună, deocamdată cel puțin în legătură cu statutul imperial al Țării Românești, rezervele fiind mai numeroase. Când și cum a primit Basarab numele Ivanco este încă de aflat. Dar este cert că în plin delir imperial, Ștefan Dușan dorea să afirme astfel încă odată că deși în conflict cu voievodul Țării Românești, în constelația politică balcanică și ortodoxă, el se afla pe o poziție preponderentă.

Să ne uităm cu mai multă atenție și la diploma din 1332. Referința la Basarab apare în ultima frază a unui act prin care se acordă privilegiile unor veterani ai conflictului din urmă cu doi ani. Dacă în deceniul anterior, când raporturile suzerano-vasalice între coroana maghiară și domn fuseseră respectate, acesta era *voievodul nostru transalpin*, acum când relația a fost ruptă și răzvrătirea declarată, incriminările apar la tot pasul. Lupta lui Carol Robert cu Basarab și oastea sa a fost o „insultă pentru coroană” și un „gând rău” împotriva sa, iar atacul împotriva regelui s-a făcut „în niște ținuturi deținute pe nedrept”.

Și, la urma urmelor, cine este cel care a stârnit toată această tulburare? Un român, pur și simplu, fiul unei persoane obscure numite Thocomer, necredincios față de stăpânul său, și pe deasupra și schismatic. Dornici fiind să ne aflăm repede confirmate prezumțiile, suntem fericiți că în fine am găsit dovada de care aveam nevoie: un român a întemeiat Țara Românească. Nu observăm că certificatul de etnicitate și confesiune vine de la Carol Robert, membru al unei case dinastice de origine franceză, recunoscut cosmopolită, care colindase toată Europa după titluri și coroane, și mă întreb dacă nu cumva, născut la Neapole, suzeranul lui Basarab nu era totuși și „italian”, sau la Vișegrad, în succesiunea regelui Ștefan, „maghiar”. Logica sa este însă implacabilă: o persoană în această situație sa poate conduce pe oricine, oriunde. Nu la fel putem spune și despre Basarab, care, declarat român și schismatic, este scos din ordinea lumii din care făcea parte, și, exclus din situația de supus maghiar al regelui, este tot una cu răzvrățiții pe care i-a condus. Altfel spus domnitorul este român nu pentru că dregătorii coroanei i-ar fi recunoscut originea, ci pentru apartenența sa la o comunitate de răsculați, în majoritate români și ortodocși, cu care împarte atât etnia, cât și confesiunea. Precizările regelui, argumente ale decredibilizării și culpabilizării învingătorului său, marchează astfel distanța dintre el și un vasal nesupus, și oficializează o linie clară de demarcație, dincolo de care voievodul valah era exclus din ierarhiile constituite ale timpului său.

Dacă deci nu putem găsi în aceste surse decât unele probe pentru tezele autohtoniei și ortodoxiei a lui Basarab, cum ceva ar putea spune și cercetările de antropologie și ADN, să recunoaștem că proba indubitabilă încă lipsește, și ne întrebăm cu ce s-ar fi schimbat viitorul Țării Românești dacă Basarab ar fi avut antecesori cumani, și ar fi devenit român la capătul unei serii de căsătorii mixte, iar în ce privește confesiunea, de ce-ar fi exclus un botez ortodox tardiv, cu nimic mai puțin plauzibil, decât presupusa străveche ortodoxie a strămoșilor săi?

Astfel, chipurile lui Basarab se arată numeroase și nu de puține ori contradictorii: este el țarul din Zakonikul lui Ștefan Dușan, sau felonul schismatic denunțat de Carol Robert? Este urmașul unui descălecător de peste munți, care în

fruntea unei „mulțimi de noroade” a ctitorit statul, sau este din neamul voievozilor de la Argeș? Și nu în ultimul rând, este cuman sau român? Ortodox sau catolic? În actuala fază a cercetării ni se pare oportun să spunem că păstrându-și importanța cuvenită, dar care nu trebuie în nici un caz exagerată, toate aceste detalii nu pot eluda un fapt cu adevărat esențial: că în împrejurări favorabile o personalitate puternică, legitimată mai puțin prin etnia și confesiunea sa, ci mai mult prin fapte dătătoare de prestigiu, a obținut supunerea boierimii locale cu care împreună a fondat Țara Românească.

Întrezărind încă de acum un secol procesul care a constituit instituțiile noastre medievale, și așezându-l sub semnul duratei lungi, Eminescu îi pune pe toți Basarabii (și desigur și pe Mușatini) la temelia noii societăți, recunoscându-le meritul de a fi folosit în egală măsură sabia și plugul pentru a întinde moșia noastră „de la munte pân’ la mare și la Dunărea albastră”.

Bogdan Teodorescu

Lia BĂTRÂNA, Adrian BĂTRÂNA, Biserica „Sfântul Nicolae” din Rădăuți. Cercetări arheologice și interpretări istorice asupra începuturilor Țării Moldovei, Piatra-Neamț, Edit. Constantin Matasă, 2012, 519 p. + 16 pl.

Folosirea analizei ADN în investigația istorică a stârnit acum doi ani o adevărată furtună pe scena publică românească. Inițiativa deshumării osemintelor Basarabilor de la Curtea de Argeș și intervenția Ministerului Culturii de a opri acest demers au dat naștere unor aprinse discuții etice și morale. Cum se întâmplă de obicei cu astfel de controverse, ceea ce a lipsit din întreaga dezbatere a fost tocmai miezul științific. Pentru a căpăta o semnificație istorică, o analiză ADN trebuie să îndeplinească două condiții: (1) să existe un termen de comparație relevant; (2) să fie identificat personajul de la care a fost prelevată proba biologică. Or, în cazul deshumării de la Curtea de Argeș niciuna dintre condiții nu era îndeplinită. Medievalii știu prea bine câte controverse există în legătură cu identificarea mormintelor de la Argeș. Cât privește termenul de comparație propus de inițiatorii întregii controverse acesta era de-a dreptul ridicol: un grup de 29 de bărbați din România de astăzi care poartă numele de familie Basarab. De altfel, aceasta a fost și singura parte din proiect care a fost în cele din urmă finalizată, ajungând la concluzia, banală și previzibilă, că este imposibil ca toți cei 29 de Basarabi din zilele noastre să descindă dintr-un strămoș comun.⁶ Din păcate, toată această controversă pseudo-științifică a lăsat în umbră o carte excelentă apărută în același an, 2012, care aborda cu totul altfel problema folosirii analizei ADN în investigația istorică, arătând limpede avantajele și limitele ei. Înainte de toate autorii cărții, arheologii Lia și Adrian Bătrâna, precum și colaboratorii lor, antropologii Nicolae Mirițoiu și

⁶ Vezi articolul *Y-Chromosome Analysis in Individuals Bearing the Basarab Name of the First Dynasty of Wallachian Kings*, în „Plos One”, 7 (2002), URL: www.plosone.org/e41803. Data ultimei accesări 25.01.2014.